

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ('Εσωτερικοῦ) σελ. 6
) Διὰ τῶν Διδασκάλων » 5
 ΕΤΗΣΙΑ ('Ἐξωτερικοῦ) φρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

'Εν Λευκοσίᾳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1911.
 ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘΜΟΣ 4.

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1911

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

'Αφιερώνεται δὲ μιᾷ χιονόλευκῃ ψυχῇ.

Ὅσον ἀξίζει διὰ τὸν Λονδρέζον ἢ ἕνα ἄλλον κάτοικον τῶν βορείων κλιμάτων, ἕνας ἥλιος ἑλληνικός, μία λιακάδα τοῦ Ζαππείου, τόσον σπουδαῖον γεγονός εἶνε διὰ τὸν Ἀθηναῖον μιᾷ χιονισμένῃ πρωτῇ, μιᾷ ἡμέρᾳ μὲ μολυβένιον οὐρανὸν καὶ ἀσπρισμένην γῆν. Οἱ Ἀγγλοὶ ὅταν ξυπνήσουν τὸ πρωτὶ—μιᾷ ἢ δυὸ φορές τὸν χρόνον—καὶ ἰδοῦν ἕνα ἀνέφελον οὐρανὸν μὲ ὠραῖον ἥλιον, λέγουσιν μὲ ὄλον τους τὸν ἐνθουσιασμὸν ὅτι σήμερον θὰ ἔχωμεν μίαν glorious day, μίαν ἐνδοξὴν ἡμέραν. Ὁ ἥλιος εἶνε ἡ δόξα τῆς ἡμέρας· γιατί τὸ φῶς του, τὸ πλούσιο τὸ καταξάνθο φῶς, εἶνε πράγμα πολὺ σπάνιον εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τῶν τόπους. Ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν θερμῶν κλιμάτων, ποῦ ἔχομεν χορτάσει τὴν λιακάδα καὶ τὴν δκηνηρίαν—αἱ δεσποινίδες εἶνε δίδυμοι ἀδελφαί—αἰσθανόμεθα τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ χαιρετῶμεν ὡς ἐνδοξον τὴν πρωίαν, ὅταν ἰδοῦμε μέσα ἀπὸ τὰ θολωμένα τζάμια τοῦ παραθύρου μας τὴν παρθενικὴν λευκότητα μιᾶς χιονισμένης ἡμέρας.

Ὅσον ὁμως συγκινεῖ τοὺς Ἀθηναίους τὸ χιόνι, τόσον σπανιώτερον τοὺς ἐπισκέπτεται. Εἰς τὴν Λευκὴν πόλιν τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου, σὰν νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἡ ἀπουσία του δὲν εἶνε καὶ πολὺ αἰσθητή. «Μᾶς ἔρχεται σὰν τὰ χιόνια», ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας σημαίνει ὅτι μᾶς ἔρχεται πολὺ σπανίως. Ἴσως νὰ σημαίη καὶ τὴν ἄλλην ιδιότητα τοῦ ἐρχομοῦ τῶν χιονιῶν, τὴν ἐξαφνικὴν ἐμφάνισιν. Αὐτὸ δὲ εἶνε ἐκεῖνο ποῦ κάμνει καὶ τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν. Τὸ χιόνι δὲν στρώνεται σιγὰ σιγὰ τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὰ βλέμματά μας. Τὴν ἡμέραν πέφτει σὰν τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλιάς, ποῦ τὰ μαδάει ἕνας σκληρὸς ἀόρατος θεός. Πέφτει καὶ λυώνει χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ξυπᾶς τὸ πρωτὶ καὶ βλέπεις ἐξαφνα ὅλην τὴν καθημερινὴν καὶ ἀμετάβλητον σκηνογραφίαν μὲ ἄλλο χρῶμα. Μέσα εἰς τὸ μαυρὸ καὶ βαθύ σκοταδι τῆς νυκτὸς ἡ περίφημος λευκὴ Νύμφη τοῦ Βορᾶ ἔρχεται ἀθόρυβος καὶ σιω-

πηλὴ καὶ μᾶς παρουσιάζεται ξημέρωμα τὸ πρωτὶ. Ἦνε τὸ ὠραιότερον ξημέρωμα, ποῦ μπορεῖς νὰ ἰδῆς. Ἐὰν ὁ παπᾶς μὲ τὰ κατάμαυρα ρᾶσα ἦνε ἀπαίσιος οἰωνός, τί εὐνοϊκώτερον καὶ αἰσιώτερον ξημέρωμα ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀγνήν καὶ κατάλευκην νύμφην;

Σήμερον τὸ πρωτὶ, μόλις ἀνοιξα τὸ παράθυρόν μου, εἶδα τὰ δένδρα φορτωμένα χιόνι. Τὰ φύλλα των, περὶ πράσινα ἀπὸ ἄλλοτε, ἦταν σκεπασμένα μὲ ἕνα κάτασπρο στῶμα. Οἱ κλάδοι ἐκλιναν ὑπὸ τὸ ἑλαφρὸν καὶ ὠραῖον βᾶρος. Μόνον οἱ καρποί των—κάτι κόκκινα προκλητικὰ πορτοκάλια—ἐκοκκίνιζαν μέσα εἰς τὸ κάτασπρο σκέπασμα. Ἡθέλησα νὰ ἀπολαύσω τὸ χιόνι πρὶν νὰ τὸ λυώσῃ ὁ ἥλιος. Ὁ ἥλιος—ἕνας ἥλιος θολωμένος, ἐνεδρεύων δολοφονικὰ μέσα εἰς τὰ μολυβένια νέφη—καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κάρρα καὶ τὰ ζῶα, ὅλα αὐτὰ μαζί θὰ ἔκαμναν λάσπη τὸ παρθένο χιόνι τῶν δρόμων. Ἀπεφάσιστα νὰ ἀνεβῶ εἰς τὸν Λυκαβητὸν, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε καὶ αὐτὸς τὴν ὁμοίμορφον στολήν.

Ὅσοι μὲ ἔβλεπαν πρωτὶ—πρωτὶ νὰ ἀναβαίνω βιαστικὸς τὸν ἀσπρισμένον λόφον, ποῖος ξεῦρει τί ἰδέαν ἐσχημάτιζαν. Ἐνας παπᾶς—ποῦ ἔμοιαζε μὲ κόρακα μέσα στὸ χιόνι—μὲ ἔβλεπε μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθειαν καὶ οἶκτον. Ἄλλοι, σοβαροὶ καὶ διπλωμένοι μέσα εἰς ὄλην τὴν ἐφεδρείαν τῶν ἐρμαριῶν των, μὲ ἐκύτταζαν μὲ κάτι βλέμματα παράξενα καὶ εἰρωνικά. Αὐτοὶ ὠρισμένως μὲ ἔπαιρναν γιὰ τρελλό! Κι' ἐγὼ—καθὼς ἐνθυμοῦμαι—τοῦ ἐπαιρνα γιὰ ἡλιθίους...

Πάνω εἰς τὸν Λυκαβητὸν τὸ χιόνι ἦτο παχύτερον. Εἶχε πάχος τοῦλάχιστον δέκα δακτύλων. Τὸ ζήτημα αὐτὸ, τοῦ πάχους τοῦ χιονιοῦ, εἶνε ἕνα στάδιον εὐρύτατον εἰς τοὺς τερατολόγους τῶν βορείων λαῶν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν παράξενον διήγησιν ἐνὸς Γάλλου τερατολόγου διὰ τὴν Μόσχαν. Ὅταν ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης κατέλαβε τὴν Μόσχαν, εἶχε στρατοπεδεύσει εἰς μίαν χιονισμένην πεδιάδα. Οἱ στρατιῶται ἔδεσαν τὰ ἄλογά των εἰς κάτι σιδερένιους πασσάλους ποῦ ἐφαίνοντο μέσα στὸ χιόνι. Ἀναφαν φωτιές, διὰ νὰ μὴ παγώσουν τὰ ἄλογά των, καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς κάτι σπῆλαια εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν

τὸ πρῶτ' ἔλυωσαν τὰ χιόνια, τὰ σίδηρα ποῦ ἐφαίνοντο μέσα στὰ χιόνια, ἐφάνησαν ὅτι ἦσαν οἱ σταυροὶ τῶν καμπαναριῶν τῆς Μόσχας, καὶ τὰ δυστυχισμένα ἄλογα ἦσαν κρεμασμένα ἀπὸ τὰ καμπαναρεία! Αὐτὰ λέγει τὸ στόμα τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ Γάλλου τερατολόγου.

Τὰ πεύκα τοῦ Λυκαβητοῦ εἶχαν μερικοὺς κλάδους χιονισμένους ἐλαφρά. Ἐμοιαζαν μὲ κεφαλὰς ποῦ ἔχουν ἀσπίρη πρόωρα εἰς μικρὸν βαθμὸν. Τὸ πράσινο χρῶμα τῶν πεύκων ἦταν ζωηρότερο, καθὼς ἦταν καθαρισμένο ἀπὸ τὴ σκόνη μὲ τὴν βροχὴ. Ὁ δρόμος ὁ ἐλικοειδὴς ποῦ ἀνέβαινε στὴν κορυφὴ εἶχε μερικὰ ἀνθρώπινα ἴχνη. Κάποιος εἶχε περάσει πρὶν ἀπὸ μένα. Ὅσον ἀνέβαινα ἐξηπλοῦτο σιγὰ—σιγὰ τὸ πανόραμα. Ἡθέλησα νὰ βγῶ στὴν κορυφὴ καὶ τότε νὰ ἰδῶ διὰ μιᾶς τὸ ὠραῖον θέαμα τῆς λευκῆς πόλεως. Δὲν μποροῦσα ὁμῶς νὰ βαστάξω εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ ἐσταματοῦσα κάποτε διὰ νὰ κυττάξω καὶ νὰ ξεκουρασθῶ. Τὸ χιόνι κάτασπρο, δημοκρατικὸν εἶχε καλύψει κάθε στέγη καὶ κορυφὴ. Καὶ ἡ στέγη τῆς καλύβης καὶ ἡ στέγη τοῦ Παλατιοῦ ἐσκεπάζετο μὲ τὸ λευκὸ σεντόνι. Ἡ χιονισμένες στέγες μοῦ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην μίαν τάξιν ζώων, ἡ ὁποία γίνεται δυστυχῆς μὲ τὸ νέον αὐτὸ σκέπασμα. Ὁ Ἰανουάριος ἦνε ὁ μῆνας τῶν ἐρώτων τῶν γάττων. Ἡ στέγη ἦνε τὸ μόνον μέρος ποῦ πλέκονται διὰ τὰ ρωμαντικὰ εἰδύλλια τῶν ζώων αὐτῶν. Τώρα μὲ τὰ χιόνια, τὰ κεραμίδια καθίστανται ἀπροσπέλαστα καὶ οἱ ἔρωτες των θὰ ἔχουν ὑποχρεωτικὴν ἀνακωχὴν. Διότι μόνον εἰς τὰ διηγήματα τοῦ μακαρίτου Παπαδιαμάντη ἀναφέρεται «ἔρωτας στὰ χιόνια». Οἱ φλογεροὶ Ρωμαῖοι θὰ περιορισθοῦν νιαουρίζοντες μέσα εἰς τὲς γωνιὰς των καὶ ἡ ἀξίεραστες Ἰουλιέττες των θὰ κρύβονται μέσα εἰς τὴν θερμὴν στάκτην καὶ θὰ μουντζουρώνουν τὴν γούναν των καὶ τὰ χαριτόβρυτα μοῦτρα των, ἕως δτου ἀνατείλουν ἡμέραι πλέον εὐνοϊκαί.

Τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, οἱ γειτονικοὶ κάμποι, ἀσπρίζαν μονότονοι γύρω μου. Ὅπου ἔστρεφα τὸ βλέμμα μου ἔβλεπα νὰ ξαπλώνεται ἡ παρθενικὴ λευκότης τοῦ ἀσπίλου χιονιοῦ. Μόνον τὸ Στάδιον ἐφαίνετο ἀμετάβλητον. Αὐτὸ εἶνε ἡ αἰωνία πρεσβεία ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὸ λευκὸν κράτος τῆς λευκῆς νύμφης καὶ μέσα εἰς τὰς πλέον σκοτεινὰς ἡμέρας.

Ἐπάνω, κοντὰ εἰς τὴν κορυφὴν συνήνητσα τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον εἶχαν προδώσει τὰ ἴχνη του. Ἦταν ἓνας γέρωσ φτωχὸς, μὲ κατάμαυρα γυαλιά. Ἐπερπατοῦτε σιγὰ—σιγὰ καὶ ἐστηρίζετο ἐπάνω εἰς μίαν ἄξεστη βακτηρία. Ποῖος ξέρει πόσῃ ὥραν ἔκαμε διὰ νὰ ἀναρριχηθῆ ἕως ἐκεῖ. Ἡ παλῆ καὶ ξεθωρι-

ασμένη ρεμπουκλικά του εἶχε σκεπαστῆ μὲ χιόνι. Τὸν ἐκαλημέρισα καὶ τὸν ἠρώτησα μὲ ἀπορίαν τί ἐξήτοῦσε τέτοιαν ὥραν ἐκεῖ.

—Ἦνε δεκαεννῆά χρόνια, παιδί μου,—μοῦ ἀπήντησε—ποῦ βγαίνω κάθε πρῶτ' ἐδῶ πάνω. Ὅσον καιρὸ ἤμουν καλὰ, ἐδούλευα ἐδῶ. Τώρα ἔπαθαν τὰ μάτια μου καὶ δὲν ἐργάζομαι. Μὰ δὲν μπορῶ, καὶ βγαίνω σιγὰ—σιγὰ κάθε πρῶτ'.

Τὸν ἠρώτησα ἂν βλέπη τὸ ὠραῖον θέαμα τῆς χιονισμένης πόλεως. Καὶ μεῦ εἶπε θλιβερά.

—Πῶς νὰ ἰδῶ τὰ χιόνια ποῦ τὰ μάτια μου βλέπουν ὄλο μαῦρα; Μόλις βλέπω τὸ μονοπάτι ποῦ ἀνέβαινω. Καὶ αὐτὸ τὸ ξέρω καὶ χωρὶς νὰ βλέπω πειά.

Ἄφησα τὸν ποιητὴν γέροντα καὶ ἐπροχώρησα μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησιᾶ. Τὸ θυμίαμα ἐξύπνησε μέσα μου αἰσθημάτων ἱερά. Ποτέ μου ἄλλοτε δὲν ἠὺχαρίστησα τὸν Θεὸν μὲ τόσῃ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὰ νεῖτά μου καὶ τὸ φῶς μου. Ὁ Χριστὸς—μιά εἰκόνα πολὺ ἐπιτυχημένη—μὲ ἔβλεπε μὲ κάτι μάτια ποῦ ἐτροποῦσαν τὴν ψυχὴν μου. Τὰ βλέμματά του τὰ ἐρευνητικὰ συνελάμβανον τὴν καρδίαν μου ἐπ' αὐτοφῶρῃ πλημμυρίζομένην ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἄντ. Ροδόπουλος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ἄγγλος Γεωρσοισιτῆς Ἀλλισον ἦτο τυπικώτατος καὶ αὐστηρότατος εἰς τὰ ζητήματα τῆς καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας. Τὸ νὰ παρουσιασθῆ ὑς ἐνώπιόν του ἀξύριστος ἢ μὲ ἀσιδέρωτον παιτελόνι ἦτο λόγος νὰ θεωρηθῆ ἐπιτόν προοβηβλημένον θανασίμως. Προσεκλήθη, λοιπόν, κάποτε εἰς μίαν συναστροφὴν, ὅπου, μεταξὺ ἄλλων, παρίστατο καὶ δικηγόρος υς, ἄνθρωπος μεγάλης ἀξίας ἀλλ' ἀκάθαρτος καὶ ἀκατάσκατος, φέρων εἰς τὴν κομβιοδόχην του σπαριώτατον τριαντάφυλλον. Εἰς φίλος τοῦ Γεωρσοισιτοῦ τὸν ἐπληθόισε καὶ τῷ λέγει κορυφαί: «Δὲν οὐ ἐκπλήττει αὐτὸ ἐκεῖ τὸ τριαντάφυλλον εἰς τοιαύτην θέσιν;»

—«Διόλον», ἀπαντᾷ μεγαλοφῶνως ὁ Γεωρσοισιτῆς. «Προφανῶς ἐφύτρωσεν ἐκεῖ, ἀφοῦ εὗρεν ἄφθονον λίπασμα».

Ἐλλείπει χώρου, ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου μας «Τὸ αἶμα καὶ αἱ ἀσθένειαι» δημοσιευθήσεται εἰς τὸ προσεχές.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΣΠΡΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

B'

Ὅτι ὁ ἀξιώσιμος κ. Θεόδωρος Μαχαλλεπίδης ἦτο καθὼς πρέπει ἄνθρωπος· ἐμαρτύρει ἡ μεγάλη ὑπόληψις ἣν ἔχαι ῥεν ἐν Λευκωσίᾳ. Πρώην διδάσκαλος ἄνευ προσόντων, ἀπεσύρθη τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος μὲ μικρὰς τινας οἰκονομίας, ἐγκατεστάθη ὡς ἔμπορος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἐνυμφεῖθη μίαν ἄσχημον καὶ κακώτροπον κόρην ἔχουσαν κάποιαν προῖκα καὶ ἔτσι κατώρθωσε νὰ θεωρῆται ὡς κᾄτι τι καὶ αὐτός. Ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματός του, νὰ πολιτευέται τοὺς χωρικοὺς καὶ ἦτο ψεύστης καὶ φλύαρος ὅσον ὀλίγοι, διὰ τοῦτο κατώρθωνε νὰ ἀγοράζῃ φθηνότερα καὶ νὰ πωλῇ ἀκριβέστερα ἀπὸ ὁλοὺς τοὺς ἄλλους μικρεμπόρους καὶ ἐτόκιζε μὲ τὸν ἀσήμαντον τόκον τῆς μιᾶς δεκάρας τὴν ἡμέραν δι' ἐκάστην λίραν. Ἐπειδὴ ἦτο τύπος γλισχρότητος καὶ φιλαργυρίας, ἡ δὲ σύζυγός του ἐπίτης φιλάργυρος, διὰ τοῦτο εἰς τὸ σπίτι του ἐπερνοῦσαν μὲ τὸ τίποτε σχεδόν, καὶ αἱ μέθοδοι διὰ τῶν ὁποίων προσεπάθουν νὰ οἰκονομήσουν τὴν πεντάραν ἐπροκάλουν τὸν θαυμασμόν τῶν γειτόνων. Ἐτσι ὁ κ. Μαχαλλεπίδης κατήντησε νὰ θεωρῆται ὡς πλούσιος σχεδόν καὶ ἐστερέωσε φήμην φρονίμου καὶ σοβαροῦ οἰκοκυραίου. Ὅταν δὲ κάποτε εἰς τὴν ἐνορίαν του ἤλλαξαν τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν κ. Μαχαλλεπίδην ἀνέθεσαν τὴν διαχείρισιν τοῦ ναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος διεξήγαγε τόσον καλῶς ὥστε οἱ κατόπιν διορισθέντες ἐλεγκταὶ δὲν εὗρηκαν κανέν λάθος εἰς τὴν διαχειριστίν του. Ἐν τούτοις ὁ ναὸς ἐχρεώθη τότε σηματικὸν ποσόν, καθὼς ἔλεγον.

Εἰς τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὰς χεῖρας παρεδόθη ἡ ἀτυχὴ· Ἐλεγκοῦ ὑπὸ τοῦ μέλλοντος θεοῦ πατρός της καὶ τῆς μητρός της, ὡς ὑπηρετρία μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐργάζεται τὸ πρῶτον ἔτος δωρεάν ἀμόνον καλὰ νὰ φάῃ καλὰ νὰ ντυθῇ ὡς ἔλεγον ὁ κ. Μαχαλλεπίδης καὶ ὕστερα θὰ τῆς ὠρίζε μισθόν. «Ἐννοιά σας κ' ἐγὼ θὰ τὴν ἔχω σὰν παιδίον μου», ἐβεβαίωσεν τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔκλαιε καταφιλοῦσα τὴν μονάκριβην κόρην της. Καὶ ὅταν τέλος ἡ μήτηρ της ἀνεχώρησεν, ἡ μικρὰ Ἐλεγκοῦ φορτωμένη τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα ὠδηγήθη ἐκ τοῦ καταστήματος εἰς τὸ σπίτι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Μαχαλλεπίδου αὐτοπροσώπως. Ἡ κυρία Μαχαλλεπίδου δὲν ἔκαμε κακὴν ὑποδοχὴν εἰς τὴν νέαν ὑπηρετρίαν καὶ μάλιστα νύχαριστήσθη θερμὰ τὸν σύζυγόν της δι' αὐτήν. Ἄλλ' ὁ κ. Μαχαλλεπίδης ἀπέκρουσε τὰ εὐχαριστήρια «Κύτταζε γυναῖκα, νὰ μὴ μᾶς κοστίσῃ ὁ κοῦκος ἀηδόνι». Ἐγὼ δὲν τὴν ἔφερα διὰ φαντασίαν, νὰ λέγουν πῶς ἔχομεν δουλάν. Πρέπει νὰ βγά-

ζῇ τὸ ψωμί της, εἰδεμὴ ὡς μᾶς λείψῃ» Καὶ ἡ ἀξία σύζυγός του ἀπεκρίθη. «Ἐννοια σου Θεόδωρέ μου καὶ ἀπὸ τὰ δικά μου χεῖρα δὲν θὰ χαρραμοφαγῇ. Τὸ ψωμί της θὰ τὸ βγάλῃ καὶ διπλό. Ξέρω ἐγώ.» Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἤρχισε τὸ μαρτύριον τῆς ἀτυχοῦς κόρης «διὰ νὰ βγαίῃ τὸ ψωμί της, καὶ διπλό.»

Καθε πρῶτὴ εἰς τὰς ἑξ, μὲ ὄλον τὸ παγετῶδες ψῦχος τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ἀγρία φωνὴ τῆς κυρίας Μαχαλλεπίδου ἐξύπνα τὴν ἀτυχὴ κόρην καὶ τὴν ἀνήγειρεν ἀπὸ τὴν ἀθλίαν τρώγλην ὅπου ἐκοιμᾶτο, τρέμουσα καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὸν φόβον. Δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, Τετάρτην καὶ Σάββατον, ἔπρεπε νὰ σπογγαρίσῃ καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας νὰ σκουπίσῃ τὴν οἰκίαν, μέχρι τῆς ὑγδότης ὅτε θὰ ἐσηκόνοντο οἱ κύριοί της. Ἐστίλθωνε τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. Μαχαλλεπίδου, ἤνκπτε φωτιὰν διὰ τὸν καφὲ τῶν ἀφεντικῶν της καὶ ὅταν οὗτοι ἐπρογευματίζον ἡ κυρία Μαχαλλεπίδου τῆς ἔκοβε μίαν φέτα ψωμί πάχους δακτύλου, τῆς ἐμετροῦσε καὶ πέντε ἐληές καὶ τὴν διέτασσε νὰ σηκώσῃ τὸ τραπέζι καὶ νὰ προγευματίσῃ. Τὰς Κυριακάς καὶ ἑσπέρας, ὅταν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μαχαλλεπίδου ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἐπρογευματίζον «μὲ τὰ καλὰ των» ἡ πέντε ἐληές ἀντικαθίσταντο μὲ τεμάχιον «χαλουμίου» ἢ «χαλουβά» ἐὰν ἦτο νηστεία.

Διὰ τὸ μεσημέρι δὲν ἐμαγεύειον εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Μαχαλλεπίδου. Ἡ σύζυγός ἐπερνοῦσεν ὅπως-ὅπως, μὲ τίποτε φαγητὸν τῆς προηγούμενης ἑσπέρας, μὲ ὀλίγον ἀγάλα ὀξεινον», μὲ κανένα καφέν. Ὁ σύζυγός ἔτρωγεν εἰς τὸ κατᾶστημα ὅπως-ὅπως ὡσαύτως. Διὰ τὴν Ἐλεγκοῦν ἐπανελαμβάνετο ἡ φέτα καὶ ἡ ἐληές τῆς πρωΐας. Τὸ βράδυ, τὰ ἀπομεινάρια τοῦ δείπνου καὶ τοῦ διὰ τὴν ἐπαύριον φυλαγτομένου πιάτου, ὀλίγα γλυμμένα κόκκαλα, ὀλίγα χόρτα ἢ πατάτες, εἰς ὀλίγην σάλτσαν, ἀπετέλουν τὸ ἐπιφθονον δείπνον τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἐὰν ὄλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχε δώσει ἀφορμὴν παραπόνου εἰς τὴν φροβερὰν κ. Μαχαλλεπίδου· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὠρείλεν, ἀφοῦ ἔπλενε τὰ πιάτα, νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ἓνα ξεροκάμματο καὶ εἰς πολυαριθμοὺς ραβδισμοὺς τοῦς ὁποίου; ὁ κ. Μαχαλλεπίδης τῆς ἐδίδε μὲ ὄρεξιν μαρτυροῦσαν παλαιὰν ἐξίν.

Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου, ἀφ' ὅτου ἀπέκτησε τὴν ὑπηρετρίαν, «διὰ νὰ μὴ κάθεται» ἀνέλαβε νὰ «μολιτᾶ» μεταξία διὰ λογαριασμόν μιᾶς γειτονίσσης της, πρὸς τριάκοντα γρόσια τὴν ὁκᾶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκουραζέτο νὰ γυρίσῃ τὴν «σβίαν» ἔστηνε πλησίον της τὴν μικρὰν σκλαβάν, ἡ ὁποία ἐγύριζε τὸ καλάμινον ἐργαλεῖον ἐν ᾧ ἡ ἰδία, κρατοῦσα τὴν κλωστήν, ἐχώριζε τὴν ποιότητα τῆς μεταξίης. Εἰς τὰ γόνατά της ὑπῆρχε πάντοτε μία λεπτὴ βέργα ἡ ὁποία κατέπιπτε συρίζουσα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἀτυχοῦς κόρης ὅταν αἱ μελαναὶ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς κοπώσεως χεῖρες της δὲν ἔστρεφον τὴν «σβίαν» ἀρκετὰ ταχέως. Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου, ὑπελόγιζεν ὅτι ἔβγαζαν καὶ αἱ δύο των, ἐργαζόμεναι καὶ «νυκτέριν» ἕως τὰς 11 τὸ βράδυ, ἕω; πέντε γρόσια τὴν ἡμέραν. Ἦτο ὀλίγον. Καὶ δι' αὐτὸ μὲ μεγάλην χαρὰν της ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἀνεκάλυψε μίαν ἡμέραν ὅτι ἡ μικρὰ χωρική ἤξευρε νὰ ὑφαίῃ. Ἀμέ-

σως μία παλαιά «βουφα» τῆς μητρὸς τῆς κ. Μαχαλλεπίδου, ἀνεσύρθη ἀπὸ τὸ κελλάρι ὅπου ἐφυλάττετο, νήματα διαφόρων χρωμάτων ἠγοράσθησαν καὶ ἡ μικρὴ σκιάβα, ὅταν ἐτελείωνε τὰς ὑπηρεσίας τῆς, εἰργάζετο συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως εἰς τὴν «βουφαν» πρὸς ὄφελος τῶν κυριῶν τῆς, οἵτινες δὲν τὴν ἔδερον τότε ὀλιγώτερον ἀπὸ πρὶν, οὔτε τὴν ἔτρεφον καλλήτερον.

Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου δὲν εἶχε σχέσεις μὲ καμμίαν εἰς τὴν γειτονίαν. Οὔτε ἐπισκέψεις ἀντήλλασσαν οὔτε φιλίας ἔκαμνεν. Ὅταν ὁμως ἀνεκάλυψε τὸν θησαυρὸν τῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἐλεγκοῦς, ἐγένετο μᾶλλον ἀκοινωνήτος καὶ ἐπιφυλακτικὴ. Ὁ φόβος μήπως τῆς «ξικάλουν» τὴν σκιάβαν, μήπως τῆς ἀννοῖξουν τὰ μάτια καὶ τὴν ἀποσπάσουν, τὴν ἔκαμον νὰ τὴν κατοπτεύῃ καὶ νὰ τὴν ἐπιτηρῇ καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα. Ἀλλοίμονον ἐὰν πτωχὴ τις, ζητοῦσα ἐλεημοσύνην, ὠμίλει εἰς τὴν πτωχὴν κόρην καὶ τρισαλλοίμονον ἐὰν γειτόνισσά τις, ἐρχομένη νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὴν βρύσιν τῆς κ. Μαχαλλεπίδου, ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς αὐτήν. Ἡ βέργα τῆς ἀγρίας κυρίας τῆς, τὸ μπαστοῦνι τοῦ πρώην διδασκάλου καὶ πρὸ παντὸς ἡ νηστεία, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν κατεδίκαζον, τὴν ἔκαμον νὰ κλαίῃ πικρὰ καὶ νὰ ἀκριβοπληρῶνῃ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.

Μὲ τὴν δίαιταν αὐτὴν καὶ τὴν ἐξαντλητικὴν ἐργασίαν ἡ δυστυχὴς Ἐλεγκοῦ εἶχεν ἀδυνατίτη φοβερὰ. Τὰ ἀνθηρὰ χρώματα τὰ ὁποῖα εἰς τὸ χωρίον τῆς ἦνθον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἐξηφανίσθησαν. Ὁχρότης καὶ κατῆφεια ἐκάλυπτον τὸ κάτισχον πρόσωπόν τῆς ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ ἀποσκελετωθέντος παιδικῷ σώματός τῆς τὰ μελανὰ σημεῖα τῶν ραβδισμῶν τοῦ ἀπαισίου ζεύγους οὐδέποτε ἐξέλειπον. Ἀλλὰ δὲν ἤλλαξαν μόνον τὰ χρώματα τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς κόρης. Εἰς τὸν μικρὸν τῆς ἐγκέφαλον ἐπετελέσθη σημαντικὴ μεταβολή. Ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, ἐλειθέρους καὶ ἴτους, ὅπως τῆς ἔλεγεν ἡ διδασκάλισσα εἰς τὸ χωρίον τῆς ἀλλ' ἀπὸ ἰσχυροῦς καὶ ἀδίκους καὶ ἀπὸ ἀδύνατους ἀδικημένους ποῦ ἐργάζονται διὰ τοὺς πρώτους.

Εἶχε γίνει κακὴ καὶ δύστροπος καὶ παρήκοος καὶ δὲν ὑπεχώρει εἰμὴ πρὸ τῶν ραβδισμῶν τῶν κυριῶν τῆς. Ἐνα μόνον πόθον εἶχε : νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, νὰ πάγῃ στὸ χωριὸ τῆς ὅπου τοῦλάχιστον θὰ εἰργάζετο διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅπου δὲν τὴν ἔδεραν τόσο ἀσπλάχνα, ὅπου δὲν θὰ ἐπεινοῦσε. Καὶ ἐπέισμωνε τοὺς κυρίους τῆς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἐδιωχναν. Ἀλλὰ ταχέως παρητήθη τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, διότι τὸ ζεῦγος Μαχαλλεπίδου, φοβούμενον μὴ τοῦ φύγῃ ὁ θησαυρὸς, τὴν ἔδειρεν ἀσπλάχτως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἀνέφερε περὶ ἐκδιώξεως. Ὅταν σκεφθῆ τις ὅτι ἡ μικρὰ κόρη μὲ τὰ ἀδύνατα χεράκια τῆς ἐκέρδιζε τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἕως δέκα γρόσια ὑφαίνουσα, τότε θὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἡ κ. Μαχαλλεπίδου μόνον περὶ ἐκδιώξεως τῆς μικρᾶς δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῆ. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου τῆς τούτου ἡ μικρὰ κόρη ἐδοκίμασε νὰ δραπετεύσῃ. Μίαν νύκτα, μετὰ τὸ ἀνυκτέριον προσεποίηθη

ὅτι κοιμᾶται, ὕστερα ἐσηκώθη ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔφυγε. Μὴ γνωρίζουσα ποῦ νὰ διευθυνθῆ ἢ ποῦ νὰ καταφύγῃ, περιεπλανήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὴν αὐγὴν ὠδηγήθη ἀπὸ ἓνα ζαπτιὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου τὴν πρώτῃν τὴν εὔρεν ὁ κ. Μαχαλλεπίδης καὶ τὴν παρέλαβεν. Ὁ ἀρχιφύλαξ τσακούσης τῆς ἔκαμνεν ἐνώπιον τοῦ κ. Μαχαλλεπίδου καὶ ἐν καλὸν μάθημα καὶ τὴν ἐφοβέρισε. «Κιτὶ σενὶ μαῖμουνα. Ἄλλην ρορὰν νὰ φεύκῃ; νὰ σὲ φυλακῶνω. Ἔτσι ἰσπίτιν, ἀφέντης σου ἔτσι καλὸς ἀθθρωπος ἀντὶ νὰ μείνῃ; νὰ προκόψῃς, φεύκεις;» Καὶ ἡ ἀτυχὴς μικρὰ, περιφοβὸς καὶ κατεπτοημένη, δὲν ἐτόλμησε τίποτε νὰ πῆ ἐξ ὅσων ὑπέφερον. Ἄλλως τε καὶ ἂν ἔλεγε, μήπως θὰ τὴν ἐπίστευον; Καὶ ὑπετάχθη εἰς τὸ πεπραμένον. Κλαίουσα ὠδηγήθη ἐκεῖ ὅθεν ἐδραπέτευσε καὶ ὅπου τὴν ἀνέμενεν ἡ κ. Μαχαλλεπίδου, μένεα πνεύουσα.

Ἡ ζωὴ τῶν βασάνων, τοῦ ψύχους, τῆς πείνας καὶ τῆς ἐξαντλητικῆς ἐργασίας ἤρχισε πάλιν. Ἔτσι θὰ ἐξηντλεῖτο μέχρι θανάτου, τὸν ὁπτιὸν ἡ μικρὰ κόρη ἤρχισε νὰ φοβῆται ἀφ' ὅτου ἔχασε τὴν ἐλπίδα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ζεύγους τῶν βασανιστῶν τῆς. Ἀλλ' ὄχι ὑπῆρχεν ἀκόμη μία ἐλπίς· ἡ ἐλπίς νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὴν ἰδῆ ἡ μάνα τῆς. Ἄ! εἰς ἐκείνην δὲν θὰ ἐφοβεῖτο νὰ πῆ τὰ βάσανά τῆς, ὅπως εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ θὰ τῆς ἔλεγε τὴν πείναν, τὴν δυστυχίαν, τὸ ζύλον, ὅλα ὅσα ἐτραβούσεν ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ πότε θὰ ἤρχετο ἡ μάνα τῆς; Βέβαια ὄχι τότε ποῦ ἦτο χεიმῶνας ἀκόμη. Οὔτε τὸν Μάρτην ποῦ θὰ ἦσαν τὰ γάλατα εἰς τὸ χωριὸ, οὔτε τὸν Ἀπρίλην ποῦ θὰ εἶχαν θέρος, οὔτε τὸν Μᾶν ποῦ θὰ εἶχαν ἀλώνια ὅπως καὶ τὸν Πρωτογεῖουνην. Ἴσως τὸν Δευτερογεῖουνην, θὰ εὔρισκε καιρὸν νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' ἕως τότε ἡ Ἐλεγκοῦ ἐσκέπτετο ὅτι βέβαια θὰ ἀπίθνησκε καὶ ἡ μάνα τῆς ἂν ἤρχετο, δὲν θὰ τὴν εὔρισκε ζωντανήν. Ἐπῆρε νὰ τῆς μνηύσῃ, νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ διὰ τῆς θέσιν τῆς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειάν τῆς· ἀλλὰ πῶς; μὲ πῶς τρόπον; καὶ μὲ ποῖον μέσον;

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ἡ ἀτυχὴς μικρὰ κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ βάσανα καὶ οἱ πόνοι ἔδωσαν κρίσιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς δεκαετοῦς ἡλικίας τῆς. Εὐτυχῶς ἡ τύχη τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν ἐβοήθησε λαμπρὰ.
(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἐξηγητὴς πλούσιος κύριος, πρὸς ὠραίαν νεάνίδα.

—Θὰ οὖς ἐζητοῦσα εἰς γάμον, καὶ βεβαίως θὰ ἐπετύχανα, ἐὰν ἤμην εἴκοσι ἔτη νεώτερος.

—Ἡ καὶ εἴκοσι ἔτη παλαιότερος τοῦλάχιστον· ἀλήνησεν ἡ νέα.

ΛΛ

Ἡ κυρία Σ. συναιτῆ τὴν μάγειρον τῶν Ρ. φωνίζουσαν.

—Δὲν πιστεύω τὰ ἀφηνετικά σου νὰ ἐλησμόνησεν δι' ἀπόψε τοὺς ἔχω προσκαλέσει εἰς δεῖπνον.

—Ἔ ὄχι, κυρία, δὲν πιστεύω, ἐπειδὴ μὲ διέταξαν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν νὰ τοὺς ἔχω τὸ τραπέζι ἑτοιμον

ΡΕΝΕ ΔΕΛΑΠΟΡΤ

Η ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

Αι ιδέαι, λέγει ο κοσμοπολίτης Γαλάτης, τῶν Κυπρίων «διεστράφησαν ὑπὸ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὅστις εἶνε ἤττον ἰσχυρὸς παρὰ τοῖς Τούρκοις ἢ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οἵτινες ἐν τῷ ὄνειρῳ τῶν τῆς ἐπανιδρύσεως Ἑλληνικοῦ Βυζαντιτικοῦ Κράτους, δὲν παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει ἄλλο τι ἐν τῇ περιφερείᾳ τούτου, παρὰ Ἑλληνικὸν καὶ Ορθόδοξον». Εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας τὸν πρόην καθηγητὴν τῆς Γαλλικῆς ἐν τῷ Παγκύπριῳ διὰ τὴν ἀκούσιον αὐτοῦ ἀλήθειαν. Πράγματι οἱ Κύπριοι, μετὰ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἓνα μόνον πόθον ἔχουν τὴν ἐκ νέου ἵδρυσιν τοῦ Βυζαντιτικοῦ Κράτους μὲ πρωτεύουσταν τὴν Ἑλληνικωτάτην Κωνσταντινούπολιν τὴν ἀγκυπητὴν πόλιν τοῦ γενναίου αὐτῶν αὐτοκράτορος. Τὸν πόθον τούτον οἱ εὐγενεῖς πεπολιτισμένοι καὶ φιλελεύθεροι! Εὐρωπαῖοι ἀποκαλοῦσιν ὄνειρον καὶ οὐτοπίαν. Ἀλλὰ πόσα ὄνειρα ἐπραγματοποιήθησαν καὶ πόσα θὰ πραγματοποιηθῶσιν; οὐδὲν ἀδύνατον πρὸ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἐργασίας ἐνδελεχοῦς καὶ ἀδιακόπου. Μήπως οἱ πατριῶται τοῦ εὐγενοῦς Γαλάτου δὲν ἔχουσιν ὄνειρον, οὐ περιμένουσι τὴν πραγματοποίησιν; Μήπως ἡ ἀνάκτησις τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωραίνης δὲν θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν Γαλλικὸν ὄνειρον;

Οἱ Κύπριοι μαθηταί, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ πρόην καθηγητῆς, «δφείλουσι νὰ μανθάνωσιν οὐ μόνον νὰ ἀριθμῶσι, νὰ γράψωσι καὶ νὰ ὀμιλῶσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπομάθωσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες δφείλουσι νὰ μισῶσι τὸν αἰώνιον ἐχθρὸν τῶν τοῦς Τούρκους». Εὐχαριστοῦμεν αὐτῷ διὰ τὴν συμβουλήν του. Ἀλλὰ τί μανθάνουσιν οἱ πατριῶται τοῦ ἀνεξικάκου τούτου αὐτοκλήτου συμβούλου, ἐν τοῖς σχολείοις τῶν, διὰ τοῦς Γερμανοῦς; οἱ Γερμανοὶ ἐν τοῖς Γαλλικοῖς σχολείοις δὲν ἀκούουσι τὸ ὄνομα τῶν; εἶνε δὲ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα **χοῖροι**· οἱ διδάτκαλοι τῶν Γαλλοπαίδων δὲν ἀφίνουσιν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπεστροφὴν αὐτῶν κατὰ τῶν «γουρουνοειδῶν» Γερμανῶν.

Ἐν τοῖς Κυπριακοῖς σχολείοις, λέγει ὁ ἀναμορφωτῆς Γαλάτης, «ἔπρεπε νὰ γίνωσι μεγάλα μεταρρυθμίσεις, ὧν πρώτη ἡ εἰσαγωγὴ γεωργικῶν γνώσεων. Ἐπρεπεν ἕκαστος μαθητῆς, ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου τῆς Μῆσης ἐκπαιδεύσεως, νὰ ἔχη καὶ ἄλλην ἰδέαν ἐκείνης τοῦ νὰ γίνῃ δικηγόρος ἢ ἰατρός. Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ διδάσκωσιν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ ἔδα-

φος τῆς νήσου εἶνε πλούσιον καὶ λίαν προσοδοφόρον· ἔπρεπε νὰ παραστήσωσιν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ ἐμπόριον εἶνε κλάδος οἰκονομικοῦ πλοῦτου καὶ ὅτι ἐν τῇ νήσῳ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα λίαν ὠφέλιμα ἐπαγγέλματα». Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε λίαν ὀρθή. Δὲν διέφυγεν ὅμως ἡ ἔλλειψις αὕτη τὴν προσοχὴν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ· ἀπασχλεῖ δὲ ἀπὸ πολλοῦ σοβαρῶς τοῦς ἀρμοδίους. Ἡ Α. Μακαριότης μάλιστα, ὡς ἐπληροφόρηθημεν, σκοπεῖ μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου νὰ συμπληρώσῃ τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον διὰ τῆς προσλήψεως καθηγητῶν τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ μετὰ τοῦτο θὰ ἀσχοληθῇ καὶ περὶ τῆς εὐρέτεως πόρων ἐπαγγελματικῆς σχολῆς. Τοιοῦτον, ὡς λέγεται, εἶνε τὸ μεταρρυθμιστικὸν εἰς τὰ σχολεῖα πρόγραμμα τῆς Α. Μακαριότητος.

[Ἡμεῖς, παρ' ὄλον τὸν σεβασμὸν, ὃν ἔχομεν πρὸς τὰς γνώμας τῆς Α. Μακαριότητος καὶ τῶν λοιπῶν σεβαστῶν τῆς νήσου Ἀρχιερέων, ἔχομεν ἀντίθετον πρὸς αὐτοὺς γνώμην ὡς πρὸς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον, τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, θὰ βλάψῃ μᾶλλον ἢ θὰ ὠρελήτῃ. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ Διδασκαλεῖον ἐκπληροῖ ἄριστα τὸν σκοπὸν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου, ἄνευ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων κινδύνων καὶ δαπανῶν, ἃς ἀπειλεῖται ἡ Κύπρος νὰ ὑποστῇ διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου. Ἐν τούτοις, οὔτε δυνάμεθα, οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ πολεμήσωμεν γνώμην Σεπτῶν προσώπων, ὠριμάσασαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ· θὰ εὐχαριστηθῶμεν ὅμως μεγάλως, ἂν ὀρθότεραι σκέψεις ἐπικρατήσωσι παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις. Προτιμότερα βεβαίως διὰ τὴν Κύπρον, ὑπάρχοντος Διδασκαλείου, ἢ ἵδρυσις Ἑπαγγελματικῆς, Ἐμπορικῆς καὶ Γεωργικῆς σχολῆς. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἰδρυθῇ μόνον κλατικὸν γυμνάσιον, ὑπεδείξαμεν τὰ ἀναγκαῖα καὶ τότε, ὡς καὶ τὸρα καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν εἰσηκούσθημεν· μετὰ ταῦτα ὅμως, ὅτε ὁ χρόνος ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μας, μετερρυθμίσθη τὸ Παγκύπριον ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον καὶ σὺν τῷ χρόνῳ μεταρρυθμίζεται. Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ διὰ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον.

Ὁ σπόρος, ὅσῳ καλὸς καὶ ἂν ᾖ, δὲν δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἂν δὲν εὖρη πρόσφορον καὶ κηλῶς προπαρεσκευασμένον ἔδαφος. Ὑπάρχουσι πράγματα τὰ ὅποια πρέπει νὰ παρασιωπῶνται, τὰ ὅποια δὲν πρέπει, οὔτε ὀρθὸν καὶ συμφέρον εἶνε νὰ ἐξατάζωνται διὰ τοῦ τύπου, τὰ ὅποια ὅμως δφείλει πᾶς τις καὶ ἰδίως οἱ ἡγεμόνες τοῦ λαοῦ, νὰ κατανοῶσι. Αἱ γνώμαι πρέπει νὰ σχηματίζωνται καὶ μορφῶνται οὐχὶ διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ διὰ τῆς συνέσεως. Τὸ

σπεύδε βραδέως εἶνε προγονική ὑπόθεσις πολύτιμος ἢ δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶμεν. Πρᾶξις σφαλερῶς ὑπολογισθεῖσα καὶ ἀποφασισθεῖσα εἶνε μᾶλλον ἐπικίνδυνος καὶ μᾶλλον ὀλεθρία ἢ ἡ ἀπραξία καὶ ἡ ἀδράνεια. Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ παρασυρῶμεθα ὑπὸ θεωριῶν, αἵτινες πολλάκις ἢ εἶνε ἐσφαλμένοι ἢ δὲν εἶνε ἐφαρμόσιμοι εἰς πάντα πόνον καὶ εἰς πᾶσαν χώραν.

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, τὸ Διδασκαλεῖον εἶνε σχολὴ ἐπαρκῆς καὶ πρὸς μόρφωσιν ἱερέων καὶ πρὸς μόρφωσιν διδασκάλων. Ἡ φωνὴ μας ὅμως εἶνε ἀσθενῆς καὶ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ὠτων τῶν ἀρμοδίων. Διὰ τοῦτο σιωπῶμεν καὶ περιμένομεν τὸν χρόνον, πρὸ τοῦ ὁποῦ θραύεται πᾶν πείσμα καὶ πᾶσα ἀλαζονία καὶ ὅστις καταρρίπτει πάντας τοὺς ἐσφαλμένους δισχυρισμοὺς καὶ τὰ ἀσθενῆ ἐπιχειρήματα].

Χ. Μαραθεύτης.

Εἰς τὸ προοίμιον, ἢ γνώμην τοῦ κ. Δελαπόρη περὶ τῶν Κυπρίων διδασκάλων καὶ διδασκαλείων.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

(Συνέχεια)

Ἐκλογὴ σπόρων.—Τοὺς πρὸς σπορὰν σπόρους δέον νὰ ἀναζητῶμεν ἀπὸ δένδρα ἀνεπτυγμένα· ἐὰν τὰ δένδρα ἐπετεύχθησαν ἐκ σποράς, οἱ σπόροι λαμβάνονται ἀπὸ ἄτομα παρουσιάζοντα τοὺς σταθερωτέρους χαρακτήρας καὶ τοὺς μᾶλλον ἐπιθυμητούς.

Αἱ πλείσται ποικιλίαι τῶν καρποφόρων δένδρων, τῆς κυδωνέας, τῆς ἀμπέλου κυρίως, ἐδημιουργήθησαν καὶ διετηρήθησαν διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Οἱ κάλλιον ἀνεπτυγμένοι καρπεῖ, συνήθως οἱ πρῶτοι ὠριμάζοντες θὰ μᾶς προμηθεύσωσι τοὺς καλύτερους σπόρους. Οἱ καρποὶ συλλέγονται κατὰ τὴν πλήρη των ὠρίμανσιν.

Ἀνάγκη νὰ προτιμῶνται οἱ μεγαλύτεροι καὶ οἱ βαρύτεροι σπόροι μιᾶς ποικιλίας.

Νοεῖται ὅτι οἱ νωποὶ σπόροι καὶ καλῶς διατηρηθέντες θὰ βλαστήσωσι κάλλιον ἢ οἱ ἄλλοι, θὰ δώσωσιν ἄτομα ρωμαλεώτερα.

Εἰς τὴν τελευταίαν παρατήρησιν δέον νὰ δίδηται μεγάλην προσοχὴν, ὅταν ἀγγραῖζῃ σπόρους, διότι ἡ ἐξωτερικὴ των ὄψις δὲν ἐπιτρέπει πάντοτε νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἀξίας των. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀνάγκη νὰ προηγήτῃ μία δοκιμὴ. Τοποθετοῦμεν ὠρισμένον ἀριθμὸν σπόρων πρὸς βλάστησιν ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων ἐν χώρῳ γλυκειᾶς θερμοκρασίας καὶ μετρίας ὑγρασίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ

τοῖς 100 βλαστησάντων σπόρων καὶ ἡ ταχύτης τῆς βλαστήσεως δίδουσι τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῶν σπερμάτων.

Προπαρασκευὴ καὶ διατήρησις σπόρων.—Χωρισθέντες τῆς σαρκὸς τοῦ καρποῦ καὶ τελείως ξηρανθέντες (ὑπὸ σκιᾶν) οἱ σπόροι, ἐὰν δὲν χρησιμοποιηθῶσιν ἀμέσως, ἀνάγκη νὰ διατηρῶνται εἰς χῶρον ξηρὸν καὶ μακρὰν τοῦ φωτός. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐκτίθησι τοὺς σπόρους εἰς πολλοὺς κινδύνους, δι' ὃ ἡ διατήρησις των δέον νὰ ἐνεργῆται ὡς ἑξῆς :

Οἱ σπόροι διατίθενται κατὰ στρώματα διαδοχικὰ μετα στρωμάτων ἄμμου ἢ χώματος λεπτοῦ. Ἐνεργεῖται κατὰ διαφόρους τρόπους καθ' ὅσον πρόκειται ἢ νὰ διατηρηθῶσι ἐν καλῇ καταστάσει σπόροι εὐκόλως ἀλλοιούμενοι εἰς τὸν ἀέρα (καστανα, κάρυα, σπόροι μηλέας, ἀπιδέας) ἢ τοῦναντίον νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν βλάστησιν σπερμάτων φερόντων πυρῆνα σκληρὸν (ροδακινέα, προύνη, κερασέα, ἀμυγδαλὴ κλ.).

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει κάμνει τις χρῆσιν χώματος λεπτοῦ ἢ ἄμμου ὀλίγον ὑγρᾶς. Οἱ σπόροι τίθενται εἰς στρῶμα ἄνωθεν ἐνὸς στρώματος τῶν οὐσιῶν τούτων ἐντὸς ξυλίνων ἢ πηλίνων ἀγγείων· ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπερκειμένων στρωμάτων ἀνάγκη νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰ δύο. Οἱ σπόροι καλύπτονται ὀλίγον καὶ δὲν ποτίζονται, ἐκτὸς ὀλίγον πρὸ τῆς σποράς καὶ ἐὰν οἱ σπόροι δὲν ἐξωγκώθησαν. Ἡ τοιαύτη διάταξις ἐνεργεῖται ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου ἢ τοῦ Δεκεμβρίου ἐὰν πρόκηται περὶ γιγάρτων, ὅπως ἀποφυγῶμεν πρῶτον βλάστησιν, ἣτις θὰ εἶδεν εἰς τὸ ἔμβρυον αὐξήσιν σημαντικὴν.

Τὰ δοχεῖα ἐν οἷς τίθενται οἱ σπόροι, ἀνάγκη νὰ τοποθετῶνται μακρὰν ποντικῶν καὶ ἐντὸς χώρου ταπεινῆς θερμοκρασίας καὶ κλονικῆς ἢ ἐνθάπτονται ἐν τῇ γῇ παρὰ τὴν βάση τοῦ τοίχου ἐκτεθειμένου πρὸς βορρᾶν καὶ νὰ καλύπτονται διὰ χώματος 40—50 δακτύλων βάθους, ὅπως προφυλάσσωνται οἱ σπόροι.

Ἐὰν ἐπιζητῶμεν, ὅπως μαλακυνθῶσιν οἱ σκληροὶ πυρῆνες, ἵνα ἀνοίγωσιν εὐκολώτερον, δυνάμεθα νὰ τάσωμεν πλείονα στρώματα σπόρων χωριζόμενα δι' ἄμμου ὑγρᾶς· πάντοτε τὸ τελευταῖον στρῶμα εἶνε ἄμμος.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ Ἰανουάριον ἢ ἀρχὰς Φεβρουαρίου τοὺς κατὰ φθινόπωρον φυλαχθέντας σπόρους, μήπως ἀρχῶνται νὰ βλαστάνωσι καὶ νὰ μεταφέρωμεν αὐτοὺς εἰς ψυχρότερον χῶρον, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ἐνεργήτωμεν ἐνωρὶς τὴν σπορὰν.

Τὰ ἀμύγδαλα, τὰ κάρυα, τὰ κάστανα ἀναπτύσ-

σουσι κατά την διατήρησίν των ριζίδιον άτρακτοειδές, ού κόπτομεν τὸ άκρον διὰ τῶν ὀνύχων κατά την στιγμήν τῆς σποράς, ὅπως προκαλέσωμεν ἀνάπτυξιν κλαδώδους ρίζης.

Χ. Ίερωνύμου.

Προσεχῶς : Ἐκτέλεσις σποράς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἰς τὸ Λοιδίνον πρό τινων ἡμερῶν ἐγένετο ἀνακοίνωσις ἐκ μέρους τοῦ ἀρχαιολόγου Ἀνδριον Λάγκ περι μιᾶς σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως διατυπωθείσης παρὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχαιολόγου καὶ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Καλλιφορνία Πανεπιστημίου κ. Χάμπλ.

Πρὸ διετίας, Ἰταλὸς ἀρχαιολόγος, ἐκτελῶν ἀνασκαφὰς ἐν Φαισιῶ τῆς Κρήτης εὑρεν εἰς τὰ εἰρηπία τοῦ ἐκεῖ παρχαίου ἀνακτόρου ἓνα πῆλινον δίσκον, ἐπὶ ἐκατέρᾳ πλευρῶς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἀποτυπωμένα παραστάσεις κυκλικῶς ἐλισσόμεναι ἀπὸ σημείου κεντρικοῦ τῆς περιφερείας του καὶ κοχλιοειδῶς ἀπολήγουσαι εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ.

Ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνευρέθη ὁ δίσκος, ἤγαγε τοὺς ἀρχαιολόγους εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι χρονολογεῖται τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1600 π. Χ. διὰ διαφόρους δὲ λόγους πιστεύουν ὅτι ἐκομίσθη εἰς τὴν Κρήτην ἀπὸ τὴν ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐν τούτοις κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξήτασαν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν σημασίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ γραπτῶν παραστάσεων, μέχρις οὗτο ὁ δόκιμος Χέμπλ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ «Χάμπλερς Μάγκαζιν» φωτοτυπίας ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ δίσκου καὶ μακρὰν ἐκθεσιν περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον κατώρθωσε ν' ἀναγνώσῃ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης.

Διότι πρόκειται περὶ ἐπιγραφῆς.

Αἱ διάφοροι παραστάσεις ἀπεικονίζονται ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ πηλοῦ διὰ τύπων σκαλιστῶν καὶ πολλὰ παραστάσεις ἐπαναλαμβάνονται συχνά. Αἱ παραστάσεις αὗται εἶνε χονδροειδεῖς εἰκόνες διαφόρων ἀντικειμένων, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, κεφαλῆς γαλῆς, ἰέρακος, περιστερᾶς, ποταμοῦ καὶ ἀσπίδος.

Ἐκάστη τῶν παραστάσεων αὐτῶν εἶνε συνθηματικὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτις, πολλαὶ ὁμως ἀναγνωρίζονται χωρὶς μεγάλην δυσκολίαν. Πλὴν τούτου, αἱ διάφοροι παραστάσεις χωρίζονται εἰς τμήματα, περιέχοντα ἀπὸ δύο μέχρις ἐπτὰ χωριστῶν παραστάσεων, καὶ ἐκ τούτου ὁ δόκιμος Χάμπλ ὑπέθεσεν, ὅτι ἕκαστον τμήμα ἀποτελεῖ καὶ μίαν λέξιν. Ὁ δόκιμος Χάμπλ εὑρεν ἐπίσης, ὅτι αἱ παραστάσεις αὗται ἐχαράχθησαν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερᾶ. Μόλις δ' ἐφθασεν εἰς τὰ συμπεράσματα αὐτὰ, ἀπεπειράθη καὶ ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν.

Ἐλαβεν ὡς βάσιν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἐκάστη παράστασις ἀντιπροσωπεύει τὴν πρώτην συλλαβὴν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ὀνόματος τοῦ παριστοιμένου ἀντικειμένου. Ἡ κεφαλὴ δηλαδὴ σημαίνει «κε». Ἐννοεῖται ὡς βάσιν τῶν ἐρευνῶν του ὁ δόκιμος ἔθεσε τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπιγραφῆς Ἑλληνικῆς. Κάτω ἀπὸ μερικὰς ἐκ τῶν παραστάσεων αὐτῶν εὑρίσκονται μία μικρὰ γραμμὴ καὶ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν Σανσκρουτικὴν γραφὴν, ὁ δόκιμος ὑπέλαβεν ὅτι τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἡ συλλαβὴ ἐκείνη ἦτο ἄτομος.

Κατὰ τὴν μέθοδον αὐτὴν ἤρχισε νὰ μεταφράζῃ τὰς παραστάσεις διὰ συλλαβῶν καὶ εὑρε τὰς ἐξῆς συλλαβάς :

πα, πε, πο, που, κί κον, τε το, υ, μα, νε, νου, σο, α, ο, ου.

Μόλις κατώρθωσε τοῦτο, ἀνέγνωσε τὴν πρώτην μακρὰν λέξιν, ἡ ὁποία μεταφράζεται ὡς ἐξῆς : «ἀποτεινεναεῖσι». Ἡ λέξις αὕτη ἐθεωρήθη παρὰ τῶν Ἑλληνιστῶν γλωσσολόγων ὡς ἀνάλογος ἢ ἀρχαιότερος τύπος τοῦ «ἀποτεινᾶσι».

Ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεῦνας τον μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς ὁ δόκιμος Χάμπλ κατώρθωσε νὰ μεταφράσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν πρώτων εἴκοσι λέξεων. καὶ ἀνεκάλυψεν ἐκπληκτικὸς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀφηγήσεως μιᾶς ἱερείας ἢ προφητῆδος περὶ θυσίας βοῶν, τὴν ὁποίαν προσέφερον εἰς τοὺς θεοὺς ἀπὸ τὴν ἀγέλην, τὴν ὁπαίαν οἱ κλέφαντες καὶ λεηλατήσαντες τὸν ναόν της ἐπέστρεψαν εἰς αὐτήν.

Ὁ καθηγητὴς ὑπόσχειται ἐντὸς μικροῦ νὰ δημοσιεύσῃ ὁλόκληρον τὴν μετὰφρασιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἢ δημοσίευσιν τῆς εἰκόνης τοῦ δίσκου καὶ ἢ ἐκθεσιν τῆς μεθόδου, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς, καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἐξακριβώσιν τῆς μεταφράσεώς του παρὰ τῶν συναδέλφων του ἀρχαιολόγων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀισθανθοῦν τὴν ὄρεξιν νὰ ἐπιχειρήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνάγνωσιν, ἔχοντες ἤδη εἰς χεῖράς των τὴν κλεῖδά της.

Ἄν ἡ κλεῖς αὕτη συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἄλλων, ἀνεξαρτήτων τῆς πρώτης, περικοπῶν τῆς ἐπιγραφῆς, θὰ ἀποδειχθῇ πασιφανῶς ἡ ὁρθότης τῶν ὑποθέσεων τοῦ κ. Χάμπλ.

Ὁ δίσκος τῆς Φαισιῶ εἶνε μέχρι τούδε μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του. Ἐν τούτοις ὑπάρχει πιθανότης ἢ μᾶλλον βεβαιότης, ὅτι εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου θὰ ἐνεργηθοῦν ἐντὸς ὀλίγου ἐπιστημονικῶν ἀνασκαφῶν, θ' ἀνευρεθοῦν καὶ ἄλλοι ἀνάλογοι, ἐκ τῶν ἐποίων θὰ προκύψῃ εἰς φῶς ἡ ἱστορία τῆς παραρχαιολογίας Νοτιοανατολικῆς Μεσογείου.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κ. Χάμπλ ἀποδεικνύει, ὅτι πολλὸ πρὸ τοῦ Ὀμήρου ὄχι μόνον ὠμιλεῖτο ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς ὅλα τὰ παράλια τοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ ἐγράφετο.

Ἡδη πρόκειται νὰ ἐξετασθοῦν προσεκτικώτατα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἀνευρέθησαν εἰς τὴν Μέμφιδαν, ὡς καὶ τὰ ἀρχαιότατα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνακαλυφθέντων, μήπως εὑρεθοῦν καὶ ἐπ' αὐτῶν παρόμοιαι παραστάσεις.

«Ἐστία»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κλ. Ν. Λεμεσόν—Θερμά συγχαρητήρια και ἀρίστιας εὐχάς μας.—Στ. Θ. "Αχναν—Δυστυχῶς ἐνίοτε βραδύνει πολὺ ὁ ἄνεμος ὅστις ἀφαιρῆ τὴν λεοντὴν μερικῶν ὄνων ὅπως ὁ περὶ οὗ μᾶς γράφετε κίριος. Πάντως ὅμως θά πνεύσῃ.—Περίεργον—Μὰ εἶσθε πράγματι περίεργος, φίλιτε

Περίεργε. Ἄν ἠθελήσαμεν νὰ ὑπαινιχθῶμεν ὅτι εἶσθε ἀμόρφωτος (!) εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ π. φύλλον. Σᾶς ἐγράψαμεν ὅτι αὐτὰ τὰ σπουδαῖα ζητήματα θέλουν **εἰδικήν** μόρφωσιν διὰ νὰ μελετῶνται ἀκινδύνως καὶ καρποφόρως. "Ὅστε μᾶς παρεξηγήσατε. "Ὁ γράφων «'Απὸ τὴν πρωτεύουσάν» ἐν τῇ «'Εφημερίδι τοῦ λαῶν» κ. Κ. δὲν εἶνε ὁ διευθυντὴς τῆς «'Αδύτης» ὅπως ἐνόησας θὰ ἐννοοῦσατε ἂν ἐπροσέχατε τὸ ὕφος τῶν ἀνταποκρίσεων τούτων.—Θ. Μ. Χ. Βατηλῆν. Καὶ ἡ ἰδική μας γνώμη περὶ τῶν διαγωνισμῶν εἶνε ἀκριβῶς ἡ αὐτή. Νὰ δημοσιεῖται δηλαδὴ εἰς διαγωνισμὸς εἰς κάθε φύλλον καὶ τὰ ἀποτελέσματά του εἰς τὸ ἐκάστοτε μεθεπόμενον. "Ἐπειδὴ ὅμως σκοπεύομεν νὰ συνδυάσωμεν τὴν ἔκδοσιν τῆς «'Αδύτης» μὲ τὴν ἔκδοσιν ἐβδομαδιαίου πολιτικοῦ φύλλον, δι' αὐτὸ ἀναμένομεν νὰ κανονίσωμεν πάντα ταῦτα ἀργότερον.—'Αντ. Γ. Πελένδρι. "Ἐλήφθη—Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς 'Αποστέλλομεν τὰ αἰτούμενα. Εἶνε φοκικὸν νὰ κάμνη ἡ «'Αδύτη» 20 ἡμέρας νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον σας. Εἰς τὸσον ἀκριβῶς χρονικὸν διάστημα θὰ μετέβαινε τις εἰς "Αγ. Φρογκῆσκον τῆς 'Αμερικῆς ἢ καὶ εἰς τὴν 'Ιαπωνίαν, διὰ τοῦ "Υπερσιβηρικῶν—Α. Α. Φρέναρος—Γράφομεν ἰδιαιτέρως.—Μ. Π. Σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς Βιβλιογραφικῆς Στήλης. Διὰ νὰ μὴ γράψωμεν διὰ τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν σημαίνει ὅτι δὲν μᾶς ἐστάλη.—Θ. Π.—Κόρον—Γράφομεν. "Αναμένομεν.—Σ. Μαραθεύτην—Μόρφου—Δ. Σωφρ.—Κερύνηαν. Ἄν θὰ χάσετε τίποτε ἂν ἀπαντήσετε εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας πρὸ καιροῦ οἶς ἐγράψαμεν.—Χ. Α. Λεμεσόν. Τὸ Μέγα 'Ἐλ. Λεξικὸν Σακελλαρίου (Δ' ἔκδ.) δεδεμένον εἰς 3 τόμους τιμᾶται ἐνταῦθα 45 σελλίνα· τὸ τοῦ Κωνσταντινίδου 50 σελ., ἐπίσης δεδεμένον. Καὶ τὰ δύο εἶνε ἐξ ἴσου ἀξιόσυστατα.

Η ΑΥΓΗ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΑΥΓΗΣ,,

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

- A.** "Ὀδὸς—'Ὀδὸς
B. "Ἐδρα—'Ἦδρα
Γ. 'Αμφὶ—Τρίτη—'Αμφιτρίτη
Δ. Μὴ ἐπιθύμει τ'ἀλλότρια

'Ὀρθὰς λύσεις μᾶς ἔστειλαν : 'Επιφώδερμα ἐκ Λάρνακος 4—Γ. Κουρουσίδης ἐκ Μόρφου 4—Μαλλιαρὸς, ἐκ Λεμεσοῦ 4—'Αστὴρ 3—Χαϊδευμένη ἐκ Λεμεσοῦ 4—'Αδελφοί

Μ ἐκ Λεμεσοῦ 4—Μ. Σαλισβουρῆς ἐκ Λάρνακος 4 (ἐμμέτρως) 'Εωσφόρος ἐκ Λάρνακος 3—Θ. Μ. Χατζημάρκου ἐκ Βατηλῆς 4—'Ὁ Περίεργος 3—Ρέννος ἐκ Πάφου 4—Διάβολος 4—Αἴας ἐκ Πάφου 3—Βραγαδῖνος ἐκ Βαρωσίων 3—Κ. Παπ. 2—Ι. Γ. Πελαγίας ἐκ Λεμεσοῦ 3—Δάφνη 4—Μ. Π. 3—Λαμπούσιος ἐκ Λαπήθου 4—Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς ἐκ Λάρνακος 3—Γ. Χριστίδης ἐκ Λάρνακος 3—'Εκάτη 3—'Αρτεμῖς 2—Κηπουρὸς ἐκ Βαρωσίων 3—Καί τινες ἄλλοι (3 τὸν ἀριθμὸν) μὴ πληρώσαντες τοὺς ὄρους τοῦ κανονισμοῦ.

Γενομένης τῆς κληρώσεως ὡς ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ Β' φύλλον, ἔλαχον :

Α' **Τὸ ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον** εἰς τὸν Γ. Κουρουσίδην ἐκ Μόρφου

Β' **Τὸ πολυτελὲς σημειωματάριον** εἰς τὸν Αἴαντα ἐκ Πάφου

Γ' **Ἡ φιάλη κολωνίας** εἰς τὸν Περίεργον

Δ' **Τὸ κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον** εἰς τὸν Μαλλιαρὸν ἐκ Λεμεσοῦ

Ε' **Ὁ μεταξωτὸς λαίμοδετῆς** εἰς τὸν Ι. Πελαγίας ἐκ Λεμεσοῦ

Στ' **Τὰ 100 ἐπισκεπτῆρια** εἰς τὸν Θ. Μ. Χατζημάρκου ἐκ Βατηλῆς

Ζ' Η' Θ' 'Ανὰ εἰς «'Ὀδηγὸς τοῦ καλλιερῆ τοῦ τῆς ἑλκίας» ἔλαχον εἰς τοὺς Γ. Κουρουσίδην, Χαϊδευμένην καὶ Κ. Παπ.

Ι' **Δύο πακέτα πιασκότων** ἔλαχον εἰς τὴν 'Αρτέμιδα.

Σημ. «'Αδύτης».—Παρακαλοῦνται ἐκεῖνοι εἰς οὓς ἔλαχον τὰ ἄνω νὰ δημοσηφωθῶσι πρὸς τὸν Δ' ὄρον τοῦ κανονισμοῦ, ἵνα λάβωσιν ἐγκαίρως τὰ δῶρα τῶν.

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΑΥΓΗΣ,,

Α') "Ἄν ἐνώδης ἀρχαῖον θεὸν
 Μὲ μιὰν πόλιν, καὶ τέλος ἐν γράμμα
 'Εορτὴν τῶν ἀρχαίων θὰ πλάσῃς
 καὶ πομπὴν αὐθωρεὶ καὶ δύναμη

Β') Τοῦ 'Ιακώβ ο' ἕνα τίδον
 δυὸ γράμματ' ἂν κολλήσῃς
 ἐν κράτος Εὐρωπαϊκῶν
 εὐθὺς θὰ δχηματίσῃς

Γ') "Ἐνα δύνδεσμον ἂν θέλῃς
 τὸν κάμνεις διὰ βίας
 ὄνομα μεγάλης χώρας
 εἰς ἀρώματα πλουσίας

Γρίφος

$$\Delta') \frac{\alpha}{\sigma} \vee \frac{\text{I}}{\text{τις}} \text{II}$$

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ματίου.

Δῶρα τὰ αὐτὰ ὡς εἰς τὸν Α' Διαγωνισμὸν.

Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες μέρος νὰ ἀκολουθῶσι τοὺς ἐν τῷ Β' φύλλῳ δημοσιευθέντας ὄρους.

Τύποις «Παρναδόφ» Κ. Χ. 'Ησύχων.